

Vô Ngữ Ngôn Thương

Contents

Vô Ngữ Ngôn Thương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	13
4. Chương 4	18

Vô Ngữ Ngôn Thương

Giới thiệu

Thể loại : hiện đại, NP, nhất thụ đa công, đại thức thụ, niên hạ công, ngược luyến tình thâmEdit : H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-ngu-ngon-thuong>

1. Chương 1

“Rót trà.”

“Mua thuốc lá.”

“Phòng ngủ và phòng khách đều phải quét lại, chỗ kia vẫn còn bụi.”

“Cái gì? Buổi tối còn có hẹn với bạn gái? Không được. Vai chú rất mỏi, mày phải ở lại giúp chú mát xa.”

“Sao, muốn từ chối hả, sao mày không nhớ trước kia là ai chăm sóc cho mày hả? Ai là người thấy mày sắp chết đuối trước cửa nhà liền cứu mày hả?”

“Đi mát xa? Chú không thích người lạ chạm vào mình.”

Ngồi ở trong phòng, tôi rút một điếu thuốc, trên mặt không để lộ chút biểu tình, hai chân bắt chéo, nhìn cậu học sinh trung học đối diện.

Thành thật mà nói, mặc dù tôi là người rất hay soi mói nhưng cũng không có cách nào tìm ra một chút tỳ vết trên khuôn mặt đó. Không nói tới vẻ ngoài đẹp trai của cậu ấy, chỉ loại khí chất hoàn mỹ kia thôi cũng đủ tôn lên toàn bộ khuôn mặt rồi.

Lúc này cậu ấy có vẻ rất khó xử, hàng lông mày thanh thanh nhướn lại, mặt hơi nhăn, cười khổ đồng ý yêu cầu của tôi.

Còn tôi thì càng tệ hơn, bắt cậu ở lại một lúc nghe mình lái nhải rồi mới chịu thả người.

Trong lúc đó cậu ấy đã phải tiếp mấy cuộc điện thoại, đều do bạn gái gọi tới, nhưng vì sự kiên trì của tôi, cô gái kia chỉ có thể tiếp tục hờn dỗi.

Điều này khiến tôi cực kỳ vui vẻ.

Trên thực tế, tôi cũng chỉ có thể dựa vào loại tùy hứng này để cân bằng tâm trạng của mình.

Tuy bản thân không muốn thừa nhận nhưng kiểu hành vi như vậy thực sự rất giống một bà mẹ không cam lòng cho đứa con ra ngoài quen bạn gái, biến thái lại cố chấp.

Kỳ thật, tôi cũng không có quan hệ đặc biệt gì với cậu ấy.

Nói đúng hơn thì chúng tôi chỉ là người quen bình thường, không có quan hệ huyết thống.

Hồi trước, điều kiện gia đình của cậu ấy rất kém, bố mẹ ly dị, người mẹ phụ trách nuôi con lại thường xuyên không về nhà, cậu ấy gần như bị bỏ mặc, cuộc sống thực sự rất thiếu thốn, ăn mặc không ai lo, mấy lần còn suýt chết đói ở nhà.

Lúc đó tôi cũng coi như tốt bụng, thấy vậy liền đem cậu ấy về chăm sóc.

Kết quả bà mẹ kia trực tiếp ném cậu ấy cho tôi, càng ngày càng ít về nhà.

Đúng là một bà mẹ tồi không có tí xú ý thức trách nhiệm nào.

Mới đầu tôi thực sự chỉ đơn thuần là muốn chăm sóc cho cậu bé, không hề có ý nghĩ khác.

Nhưng rồi cậu ấy dần trưởng thành, tôi phát hiện mình thường xuyên nhìn cậu tới mơ màng, thậm chí có khi không thể rời mắt sang chỗ khác.

Đúng là rất biến thái.

Nhưng tôi không thể khống chế loại tâm tình này.

May mắn là tôi vẫn còn khả năng khống chế hành vi của mình, nên vẫn chưa làm ra mấy loại đụng chạm ám muội với cậu ấy.

Tôi còn chưa bồi tới mức ra tay với cả thiếu niên.

Huống hồ cậu ấy còn là đứa nhỏ mà tôi tự mình nuôi lớn.

Hôm nay tôi lại bảo cậu ấy làm người mẫu cho mình. Bởi vì tôi là một họa sĩ, hơn nữa còn là một họa sĩ chuyên vẽ tranh tình sắc. (nôm na là mấy tranh hở hang, hơi hướng *** VD ecchi...)

Nhưng bình thường tôi chỉ vẽ tranh cho nước ngoài, Thiên triều (chỉ Trung Quốc) vẫn chưa thực sự chấp nhận loại này. Về phần vì sao lại vẽ tranh tình sắc, thực ra lý do rất đơn giản, bởi vì tôi cần một lý do khiến cậu ấy cởi quần áo để mình ngắm thỏa thích.

Dù sao tôi cũng không thể đụng vào cậu ấy, ngắm một chút cũng không quá đáng đúng không?

Dù sao tôi cũng không phải mới biến thái ngày một ngày hai.

Cậu ấy cũng rất phối hợp, cũng có thể nói là do đã thành thói quen, khi cởi áo cũng không có vẻ ngượng ngùng, so với bộ dáng đỏ mặt trước đây thì trấn tĩnh hơn nhiều. Cho dù bị tôi mặt không biểu tình nhìn chăm chú cũng có thể bình tĩnh nhìn lại.

Nhưng tôi chưa bao giờ bắt cậu ấy cởi quần.

Không phải tôi không muốn nhìn, chỉ là tôi sợ mình sẽ làm ra những việc không thể cứu vãn nổi.

Ít nhất thì như bây giờ ngoài mặt tôi vẫn có thể giả vờ bình tĩnh.

Tôi ngồi một bên cúi đầu, biểu tình lạnh lùng giờ cọ vẽ, trong lòng thầm khen ngợi dáng người tuyệt đẹp của cậu ấy. Cơ bắp vừa phải, làn da so với phụ nữ còn tinh tế hơn. Nếu có thể bảo cậu ấy cởi quần, dựa vào tỉ lệ tuyệt đối của cơ thể, nhất định sẽ là một đôi chân dài tuyệt đẹp.

Điều duy nhất khiến tôi không hài lòng chính là cậu ấy rất cao, so với tôi còn cao hơn, không đáng yêu chút nào.

Tôi còn đang suy nghĩ nên vẽ tư thế gì thì cậu ấy đột nhiên mở miệng, giọng nói cũng giống như vẻ ngoài của cậu, thanh thoát giàu từ tính.

“Chú, ngày mai bạn gái cháu tổ chức sinh nhật, cháu có thể đi chứ?”

“Ngày mai cũng là sinh nhật của chú.” Tôi thản nhiên trả lời, nhưng không nhìn cậu ấy.

“Chú ... “ Cậu ấy dừng lại một chút rồi mới cười hiền nói : “Sinh nhật của chú vừa mới qua cách đây hai tháng mà.”

“Chú tính lịch dưới (âm lịch) không được sao?” Tôi không thoải mái nhíu mày.

“Nếu là lịch dưới thì phải là ngày 12 tháng 1, hiện tại cũng qua ba tháng rồi.”

...

Mẹ nó, sao thẳng nhóc này lại phiền thế chứ.

“Chú muốn đổi ngày, không được sao?” Tôi không hờn giận nói thêm một câu.

“Chú ... “ Cậu ấy đối với sự tùy hứng của tôi có chút dở khóc dở cười.

Tôi lạnh lùng giương mắt nhìn cậu ấy.

Tuy nói gần đây tôi thường bắt cậu ấy đem tiền lương làm thêm giao cho mình quản lý, lý do là việc học rất tốn tiền, thực tế mục đích chính là không cho cậu ấy có tiền đi chơi với gái.

Nhưng khó có thể đảm bảo cậu ấy không lén giấu tiền riêng.

Hơn nữa sinh nhật chính là ngày dễ khiến tình cảm hai người tiến triển nhanh nhất, nên tôi hoàn toàn không muốn để cậu ấy đi.

“Chú quan trọng hay cô gái đó quan trọng hơn?”

Tôi không kiên nhẫn hỏi, quẳng bút xuống sàn nhà.

Nói trắng ra thì vấn đề này thật sự rất buồn cười, nhưng đầu ngón tay của tôi lại không thể khống chế mà phát run.

Tôi tự giễu cợt chính mình, bởi vì tôi phát hiện bản thân sợ hãi câu trả lời của cậu ấy.

Đúng lúc đó thì chuông cửa vang lên, cậu ấy liếc nhìn tôi một cái rồi xoay người đi mở cửa. Theo sau cậu ấy đi vào là một cô gái có khuôn mặt rất xinh đẹp, cũng chính là bạn gái của cậu.

Cô ta mang tới một hộp bánh ngọt, ngoan ngoãn chào hỏi tôi, giọng nói trong veo khiến tôi chán ghét. Mái tóc xoăn vàng ánh kim hẳn là mới nhất, nhưng trong suy nghĩ của tôi lại thành dung tục.

Người Trung Quốc không phải tóc đen sao? Sính ngoại như vậy sao không di dân sang nước ngoài cho khuất mắt tôi.

Tôi mặc kệ cô ta, lại càng không muốn nhìn thấy cô ta làm nũng, xoay người tiếp tục vẽ tranh.

“Sùng Nghiệp, em muốn ăn mì anh nấu, được không anh ~~”

“Đợi tối nay anh tới nấu cho em nhé.”

“Nhưng bây giờ em rất đói a, dạ dày đang reo này, hôm nay vì muốn ăn mì anh nấu mà bữa sáng em cũng không ăn

Please

”

“Nhưng ở chỗ này không tiện ... “

“Sao lại không tiện chứ, chú không nhỏ nhen tới mức không cho anh nấu một bát mì cho em đâu, đúng không, chú.”

“Chuyện này ... “ Cậu ấy có vẻ do dự một chút, sau đó quay lại nhìn tôi, ánh mắt trong suốt tỏ vẻ cầu xin.

Tôi mặt không chút thay đổi gật gật đầu.

Tôi không phải người nhỏ nhen như vậy, cùng lắm thì đến tối tôi sẽ vứt tất cả đồng bát rác rưởi mà cô ta đựng vào.

Sùng Nghiệp đi ra ngoài. Nữ sinh kia đột nhiên chạy tới chỗ tôi, không đợi tôi đồng ý đã tùy tiện lật xem tác phẩm của tôi.

Tôi lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta.

Nhưng cô ta chỉ cười lạnh xem tranh, rồi đột nhiên quay đầu nhìn tôi nói : “Tiền bối à, ông không thấy mình rất quá đáng sao?”

Tiếng nói của cô ta không lớn, nếu ở phòng bếp thì không thể nào nghe được.

“Mỗi ngày đều chiếm lấy bạn trai của tôi.”

“Ông là biến thái đúng không?”

“Ánh mắt ông nhìn anh ấy cũng ghê tởm như loài giòi bọ vậy.”

“Ông muốn làm gì, chẳng lẽ ông thật sự muốn vấy bẩn anh ấy sao? Anh ấy vẫn còn là học sinh đấy, ông không quên đấy chứ?” (Ý muốn nói tới việc quan hệ với học sinh là phạm pháp, phải đi tù = =)

“Loại đồng tính luyến ái đáng chết nhưng nếu thèm muốn vậy sao không tới Gay bar tìm MB(money boy = call boy = trai gọi), nếu không có tiền thì tôi có thể trả thay ông đó.”

Cô ta đột nhiên trở mặt khiến tôi sững sốt một hồi.

Bình thường thì tỏ ra ngoan ngoãn như vậy.

“Hô, nhìn không ra cháu lại là cô gái độc mồm như vậy đó.” Tôi châm điếu thuốc, cười lạnh : “Vậy một cô gái có dáng người bằng phẳng như cô rất đáng kiêu ngạo sao?”

“Ông!!!” Tôi nói tuyệt đối quá mức hiểm độc, khiến cô ta tức giận tới đen mặt. Thực ra cơ thể cô ta cũng tạm được, chỉ là bộ ngực mà thôi, không có gì đáng nói.

Cô ta hít sâu mấy hơi, lại cười lạnh : “Cơ thể của tôi còn chưa phát triển hết đó thôi, nhưng nếu để anh ấy biết được suy nghĩ dơ bẩn của ông, chắc chắn anh ấy sẽ ghê tởm ông.”

“Sao? Cô mắc bệnh tưởng tượng hay bị bại não vậy? Bộ trên mặt tôi có viết mấy chữ thâm mểm cậu ấy sao? Tôi nói cho cô biết, buổi sinh nhật ngày mai tôi nhất định không để cậu ấy đi.” Tôi thực sự tức giận rồi, nhưng vì giấu diếm cảm xúc nên thanh âm vẫn hết sức lạnh nhạt.

“Ông!!!” Mặt cô ta hơi đỏ, hình như cũng rất tức tối, cắn răng nói : “Ông đừng tưởng tôi không biết, trên tường phòng ông có dán ảnh của anh ấy, trên đó còn viết rất nhiều lần tên anh ấy nữa, ông đúng là thằng già biến thái, có muốn tôi lập tức kéo anh ấy tới xem không?”

“ “ Tôi có cảm giác như bị sét đánh trúng đầu, đồng tử lập tức giãn ra.

Thằng nhóc chết tiệt kia lại dám để cô ta vào phòng tôi lúc tôi đi vắng, mẹ nó chứ!

“Tôi cảnh cáo ông, đừng xen vào mối quan hệ của chúng tôi!” Cô ta lấy tay chìa chìa chóp mũi lạnh lùng cao quý của tôi nói : “Tôi là thấy ông lớn tuổi lại đáng thương mới không vạch trần bộ mặt thật của ông. Nếu ông an phận một chút thì còn dễ sống, tôi đã chịu lại bức tường đó, vì vậy, tốt nhất là ông nên ngoan

ngoãn một chút, bằng không ngay cả người quen của anh ấy ông cũng đừng mơ tưởng làm được, lão già biến thái chết tiệt không biết xấu hổ.”

“ ... “ Con mẹ nó, tôi mới 31 tuổi mà đã bị coi là lão già sao?

Cô ta thấy tôi không nói câu nào, đột nhiên âm hiểm cười lạnh một tiếng nói : “Tôi thấy, người như ông, khẳng định mỗi ngày đều nhìn ảnh bạn trai tôi để tự an ủi đúng không, ghê tởm chết đi được.”

“Bốp!”

Cảm xúc nháy mắt bùng nổ khiến tôi tát cho cô ta một cái, nhưng vẫn không chế lực không mạnh lắm, dù sao tôi cũng không muốn làm lớn chuyện, thật không ngờ cô ta lại khoa trương ngã xuống đất, tay gạt đổ ẩm trà trên bàn, tạo ra tiếng rơi vỡ loảng xoảng.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?” Đang ở trong bếp nấu mì, Sùng Nghiệp giật mình chạy ra nhìn chúng tôi.

Cô ta một tay che mặt, hai mắt giả oan ức đỏ lên, thân mình ngã trên sàn khẽ run rẩy, giả vờ đáng thương muốn chết, còn tôi thì vẫn nhìn cô ta chằm chằm, một câu cũng không nói được.

Cậu ấy quay trái quay phải đánh giá chúng tôi một hồi, đột nhiên quay đầu nâng cô ta dậy hỏi : “Em lại làm gì chọc chú giận hả?”

Cô ta nhìn Sùng Nghiệp tới ngây ngốc, có vẻ không nghĩ tới việc cậu ấy lại hỏi như vậy, sau khi hít một hơi mới nhỏ giọng nức nở nói : “Em chỉ là muốn mát xa cho chú, hy vọng chú vui thì ngày mai sẽ cho anh tới dự sinh nhật của em. Anh cũng biết đấy, từ lúc chúng tôi chính thức quen nhau tới giờ rất ít có thời gian hẹn hò, ngày nào anh cũng phải ở nhà giúp chú, em cũng rất thông cảm cho anh, dù sao chú cũng chăm sóc cho anh bao lâu nay. Nhưng ngày mai chính là sinh nhật của em, em chỉ hy vọng ít nhất anh cũng tới dự sinh nhật thôi mà ... “

“Câm mồm.” Tôi lạnh lùng cắt ngang lời nói dối của cô ta, quay lại chất vấn cậu ấy : “Vì sao cháu lại cho cô ấy vào phòng của chú?” Tôi là người rất có ý thức cá nhân, không phải người được tôi đồng ý căn bản không thể bước vào không gian riêng tư của tôi.

Từ trước tới nay cũng chỉ có duy nhất một người là cậu ấy mà thôi.

“Sao?” Cậu ấy sững sốt, trên mặt có chút kinh ngạc, sau đó quay đầu nhìn về phía bạn gái.

“Lần trước anh giúp chú bị cắt vào tay, lúc đó em tìm không thấy hòm thuốc nên mới vào phòng chú xem có hay không ... “ Cô ta sợ hãi giải thích, còn liếc tôi một cái.

Lời này khiến tôi vừa nghe xong liền phát hỏa, nói thế khác gì mắng tôi là kẻ không biết phải trái.

“Chú, là do cháu sơ suất, ngại quá.” Sùng Nghiệp dùng vẻ mặt hối lỗi nhìn về phía tôi, còn cúi đầu mấy cái. Bạn gái cũng vội vàng học theo cúi đầu, sau đó dựa vào ngực cậu ấy, giống như một người vợ yếu đuối : “Chú, xin chú đừng tức giận, lần sau chúng cháu nhất định sẽ chú ý.”

Tôi nở nụ cười.

Lòng ngực lại nhói đau.

Đúng là đáng vẽ của một đôi vợ chồng trẻ hoạn nạn có nhau.

“Cút.” Tôi chỉ thản nhiên nói : “Cùng nhau.”

Tôi đã không thể khống chế tâm trạng buồn phiền này.

“Chú?” Sùng Nghiệp kinh ngạc nhìn tôi, bởi vì tôi chưa từng đối xử với cậu ấy như vậy.

Nhưng tôi trực tiếp đẩy cả hai người ra khỏi cửa, sau đó mặt không để lộ chút biểu tình đóng cửa lại, khóa kỹ. Tôi biết lúc này trong mắt bọn họ tôi đã biến thành một kẻ không biết lý lẽ, không nghe người khác giải thích.

Thậm chí tôi còn phải đồng ý cho Sùng Nghiệp tới tham dự sinh nhật của cô ta.

Bởi vì tôi không chịu nổi kết quả sau khi cậu ấy biết việc ảnh chụp.

Giữa trưa ngày hôm sau, Sùng Nghiệp gọi điện tới.

Có lẽ ngày hôm qua thấy tôi tức giận không rõ lý do nên cậu ấy nói chuyện rất cẩn thận, sợ lại chọc giận tôi, đề tài chỉ quanh quẩn mấy chuyện thường ngày.

Nếu là bình thường, thấy cậu ấy gọi điện cho mình, tôi nhất định sẽ rất sung sướng, nhưng tại giờ phút này lại khiến tôi cảm thấy áp lực.

Cậu ấy nói chuyện cẩn thận như vậy, thậm chí còn có ý lấy lòng, cuối cùng muốn nói cái gì còn tưởng tôi không biết sao.

Không muốn đợi tới lúc cậu ấy chủ động mở miệng xin xỏ, tôi lạnh nhạt nói rõ : “Được, hôm nay chú cũng rất mệt, cháu không cần về nhà.”

Nói xong liền trực tiếp ngắt điện thoại.

Cậu ấy cũng không gọi lại, phỏng chừng đang vui vẻ cùng bạn gái chuẩn bị cho buổi sinh nhật.

Tâm trạng trước nay chưa từng xấu như vậy, tôi vội đầu làm việc, suốt buổi chiều cũng không hoàn thành được một bức. Thùng rác cạnh chân ngày càng đầy, giấy bỏ chất thànht đống.

Phiền.

“Thao!” (đ** – chửi bậy) Vô thức chửi bậy một tiếng, tôi đứng dậy cầm quần áo vào phòng tắm. Bình thường mỗi khi phiền muộn, tắm rửa sẽ khiến tâm trạng tôi tốt hơn.

Nhưng lần này lại không có tác dụng, khi tôi lau mái tóc ướt sũng bước ra căn phòng trống rỗng, cảm giác khó chịu tràn ngập trong não. Đến khi phản ứng trở lại, tôi kinh ngạc nhận ra mình đã thay quần áo, đi tới nơi bọn họ tổ chức sinh nhật.

Nhìn thấy người phụ trách tiếp đãi đứng ở cửa cùng một đám con trai con gái nối đuôi nhau đi vào, tôi lại cảm thấy hoảng hốt.

Những khuôn mặt trẻ tuổi tràn ngập sức sống đó khiến tôi cảm thấy bản thân mình cách chúng rất xa.

Đứng tại chỗ hồi lâu, đầu óc mờ mịt, chân cứ thế bước qua cửa.

Tuy không có thiệp mời nhưng kỹ xảo lừa gạt dọa nạt mấy cậu phục vụ trẻ tuổi cũng không làm khó được tôi. Cuối cùng cũng nhứ vào được bên trong, tôi liền đứng lẫn vào đám nam nữ trẻ tuổi ở đó.

Một người trung niên đột nhiên xuất hiện đứng giữa một đám nam nữ trẻ tuổi ăn mặc thời trang quả thật khiến không ít người dùng ánh mắt tò mò nhìn tôi, nhưng tôi mặc kệ tất cả, mắt dõi vào đám đông tìm kiếm thân ảnh người kia.

Rất nhanh đã tìm thấy được.

Cậu ấy mặc một bộ vét trắng, mái tóc chải nếp ngay ngắn, như một công tử trẻ tuổi nho nhã mà tỏa sáng. Dựa vào ngực cậu ấy chính là người bạn gái cũng mặc váy dạ hội màu trắng, cả hai giống như một đôi tiên đồng ngọc nữ mỉm cười với đám bạn bè trẻ tuổi xung quanh.

Cả nam lẫn nữ đều rất phấn khích, ồn ào một hồi, sau đó bạn gái lớn mật ôm cổ cậu ấy, hôn nồng nhiệt.

Toàn bộ đều im lặng, sau đó là tiếng huýt sáo cùng với những lời chúc phúc vang khắp căn phòng, còn tôi, lại không thể nghe thấy bất cứ cái gì.

Chỉ kinh ngạc nhìn nụ cười dịu dàng trên mặt cậu ấy.

Hóa ra, cậu ấy vẫn cười như vậy ...

Tay của tôi càng ngày càng lạnh, bất giác lại nhớ tới một số kỷ niệm.

Lúc đó tôi đang đi làm, hàng ngày đều đi sớm về khuya, một không khác gì con chó.

Mỗi lần về tới nhà, lúc đó cậu ấy chỉ là một cậu bé mười tuổi, thường giận dỗi vì tôi về muộn, nhưng lần nào cũng đeo đôi dép lê to uyển của tôi chạy lạch bạch từ phòng phách ra, bỏ nhào vào ***g ngực ông chú này. Sau đó hai cánh tay béo tròn nắm cầm của tôi, nhắm ngay mũi mà cắn một phát, rồi bật cười khanh khách giống như một thiên sứ nhỏ.

Tôi lần nào cũng hôn nhẹ lên khuôn mặt cậu bé, tùy ý nó kéo mình vào phòng khách ngồi xuống, chờ mong cậu bé đem một cốc nước đường trắng pha đường tới lấy lòng.

Đó là loại đồ uống rẻ tiền nhất, thật buồn cười, nhưng cũng là thứ đồ uống ngon nhất mà tôi từng nếm qua.

Bởi vì tôi biết, trước đây cậu bé sống rất cực khổ, chỉ là một cốc nước sôi bỏ thêm chút đường, đối với cậu bé mà nói đã là thứ vô cùng xa xỉ quý báu.

Mà cậu bé lại tình nguyện dùng thứ quý giá nhất của mình đưa cho tôi, nếu tôi không uống mới cần thận lại quý trọng uống hể cốc nước, thật sự là ngốc đến đáng yêu.

Cũng không biết từ lúc nào những chuyện đó bắt đầu thay đổi.

Nụ cười dịu dàng của cậu ấy dần trở nên cẩn trọng, những hành động thân mật cũng càng ngày càng ít.

Tôi nghĩ có lẽ do cậu ấy đã trưởng thành, tính cách cũng thay đổi.

Hóa ra không phải vậy.

Nụ cười dịu dàng của cậu ấy vẫn giống như trước ...

Chỉ là không muốn cười với tôi mà thôi ...

Tôi đứng tại chỗ cười cười, sau đó sắc mặt không hề thay đổi xoay người rời đi.

Đến khi trở lại đường cái, tôi lại bị ai phát hiện, chính mình vẫn chưa chết tâm, nghĩ tới việc không thể nhìn thấy cậu ấy lại không thể chịu được.

Thực ti tiện.

Tôi yên lặng ngẩng đầu nhìn bầu trời, lại không biết nên đi nơi nào.

Một chút cũng không muốn quay về cái nhà không ai chờ đó.

Sau đó, tôi tùy tiện vào một quán bar gần đó. Tuy không thích uống rượu, nhưng ít nhất rượu cũng có thể tiêu sầu.

Bước lên những bậc thang trải thảm đen, đẩy cửa đi vào quán bar, theo bản năng nhú mày lại.

Quán bar trang trí rất lộng lẫy, không gian tối mờ ái muội. Ngay lúc đó, tiếng ca cuốn hút truyền tới tai tôi. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy giữa sân khấu có một chàng trai xinh đẹp ăn mặc khêu gợi quỳ một gối trên ghế hát. Tiếng hát hòa lẫn với tiếng thở dốc càng lúc càng ái muội, thân thể thon dài dựa vào ghế tạo ra những động tác kích thích, đôi chân dài đeo boots cong lên hết sức xinh đẹp.

Tôi có chút chán ghét chàng trai kia.

Kỳ thật, tôi không thích đàn ông.

Sùng Nghiệp là ngoại lệ duy nhất.

Nếu đã vào nhầm Gay bar, tôi cũng lười tìm chỗ khác, dù sao cũng chỉ tới uống rượu, đâu phải đi tìm trai.

Gọi phục vụ tìm cho tôi một bao sương (phòng nhỏ có bàn và ghế lô aka ghế sofa dài, giống như phòng karaoke), tùy tiện chọn vài loại rượu rồi bắt đầu ngồi uống.

Tôi không thích mùi vị của rượu, cay cay, rất kỳ quái, không hiểu vì sao lại có nhiều người thích uống như vậy, nhưng nếu uống vào có thể khiến tâm trạng thoải mái hơn thì tôi cũng chấp nhận.

Uống hết hai bình, tôi dần cảm thấy mơ hồ, vẫn coi như có chút thanh tỉnh, chỉ là muốn đi vệ sinh.

Đẩy cửa, lắc lư bước ra ngoài, hỏi phục vụ vị trí của WC, tôi nửa dựa vào tường đi tới trước. Chỗ này rất lớn, không dễ dàng gì mới tìm được WC. Đi vệ sinh xong, trên đường về phòng lại bị kẻ khác quấy rối.

Tên đó là người nước ngoài, vừa cao vừa to, kéo tay tôi nói luyên thuyên gì đó cũng không rõ.

Tôi lắc lắc đầu, tỏ ý phải đi, đối phương chẳng những không buông tay mà còn dựa sát vào tôi. Tôi cười lạnh, rồi đột nhiên rút dao găm từ túi sau dí vào yết hầu của tên đó.

“Ok, ok, I am sorry ... “ Tên gốc kia biết không làm ăn gì được liền buông tay, tôi mặt không chút thay đổi đẩy hắn ra, lạnh lùng bước đi. (mèn ơi, đoạn này chú Ngôn cực kì kool ^__<) nhưng=” sau=” đó=” tôi=” lại=” phát=” hiện=” mình=” bị=” lạc=” đường.=” (sau=” kool=” là=” stupid,=” but=” ,=” very=” kuteee=” ~)=” không=” nói=” nơi=” này=” rộng=” như=” thế=” nào,=” thoát=” nhìn=” chỗ=” nào=” cũng=” giống=” nhau,=” cũng=” không=” biết=” vì=” sao=” lại=” không=” gặp=” một=” nhân=” viên=” nào.=” phiền=” toái=” lớn=” nhất=” chính=” là=” thứ=” rượu=” tôi=” vừa=” uống=” có=” vẻ=” tác=” dụng=” chậm=” lại=” hơi=” mạnh,=” vì=” đầu=” tôi=” càng=” lúc=” càng=” đau,=” cơ=” thể=” cũng=” càng=” ngày=” càng=” nóng.=” (so=” hot=” ~=” xd)=” trong=” lúc=” mơ=” hồ,=” tôi=” mở=” cửa=” máy=” bao=” sương,=” không=” nhìn=” rõ=” bên=” trong=” có=” gì,=” nhưng=” âm=” nhạc=” ồn=” ào=” rất=” chói=” tai,=” khiến=” tôi=” càng=” thêm=” đau=” đầu,=” rõ=” ràng=” bao=” sương=” của=” tôi=” rất=” im=” lặng=” mà.=” đúng=” lúc=” tôi=” mất=” hết=” kiên=” nhẫn,=” đầu=” càng=” lúc=” càng=” choáng=” váng,=” cuối=” cùng=” cũng=” tìm=” thấy=” bao=” sương=” yên=” tĩnh=” của=” mình.=” bên=” trong=” vẫn=” giống=” như=” lúc=” tôi=” đi=” khỏi,=” rất=” tối,=” trên=” mặt=” bàn=” có=” mấy=” ngọn=” nến=” và=” chai=”>

2. Chương 2

Tôi mệt mỏi sờ hươu sô pha rồi thuận thể ngã xuống, lại đè lên một vật thể ấm áp.

“Hử?”

Tôi nheo mắt, nhíu nhíu mày, sờ soạng vật thể mà tôi đè lên ...

Đây là cái gì ... Tôi vươn tay nhéo nhéo, sờ thật tốt a, vừa ấm vừa dẻo, hử? Hình như là... chân của người khác thì phải? (thể hóa ra chân ảnh ko có lông =)) =)) =))

Đầu óc của tôi còn chưa kịp xử lý tình huống, cổ tay đã bị nắm chặt, giơ lên cao.

~†

~Đệ Nhị Chương

Tôi mệt mỏi sờ hươu sô pha rồi thuận thể ngã xuống, lại đè lên một vật thể ấm áp.

“Hử?”

Tôi nheo mắt, nhíu nhíu mày, sờ soạng vật thể mà tôi đè lên ...

Đây là cái gì ... Tôi vươn tay nhéo nhéo, sờ thật tốt a, vừa ấm vừa dẻo, hử? Hình như là... chân của người khác thì phải?

Đầu óc của tôi còn chưa kịp xử lý tình huống, cổ tay đã bị nắm giơ lên.

“Ông là ai?” Một giọng nam trong vắt lạnh lùng lại giàu từ tính từ đỉnh đầu truyền xuống. Ánh mắt hoảng hốt ngó lên người đang ngồi trên người tôi đang từ trên cao nhìn xuống, không có lòng dạ nào mà trả lời, bởi vì cổ tay tôi bị nắm chặt, rất đau, như thể sắp bị vặn gãy.

“Bỏ tay ra ... “ Tôi muốn dùng giọng lạnh lùng cảnh cáo tên kia, nhưng giọng nói sau khi say rượu lại trở nên khàn khàn.

“Trả lời câu hỏi của tôi.” Giọng nói trong vắt lạnh lùng vẫn không thay đổi.

“Tao nói con mẹ mày bỏ tay ra ... “ Tâm trạng vốn đã không tốt, bây giờ còn bị một tên điên đột nhiên xuất hiện trong phòng kiềm giữ.

“Bốp!” Một bàn tay dùng sức tát vào mặt tôi, nhất thời đánh tôi hôn mê. (Vũ phu T^T)

“Ai cho ông nói mấy câu thô tục đó trước mặt tôi hả?”

“ ... “ Tôi hôn mê mất một lúc, trong lòng bốc lửa, giọng nói càng trở nên lạnh như băng : “Bộ mày có bệnh công chúa hả thằng kia, ở chỗ này nổi điên cái gì ... “

“Bốp!” Lại một cái tát nữa, còn mạnh hơn cái lúc này.

“Thao!” Từ trước đến nay tôi luôn giỏi khống chế cảm xúc nhưng lần này thật sự bị chọc tức điên rồi, xoay người điên cuồng giãy dụa, nhắm ngay mặt tên kia vung tay dấm. Không ngờ động tác đối phương còn nhanh hơn, tôi chỉ cảm thấy cổ tay phát đau, cơ thể bị người khác mượn lực hung hăng dí xuống sô pha. Sau lưng bị dấm một trận, đau tới mức suýt nữa phun cả rượu trong dạ dày, hai mắt nẩy sao.

Cái tên kiêu ngạo kia dấm chân lên lưng tôi, có lẽ là dấm NGHIỆN, còn dùng lực xoay người tôi lại, chân trái gắt gao chặn trên ngực tôi : “Chưa bao giờ có người nào dám nói chuyện với tôi như vậy.”

Tôi muốn đẩy hắn ra, nhưng phé quần lại bị hắn dấm lên, khó chịu ho khò khè.

“Tương, mày tính toán với ông chú say rượu đó làm cái gì.” Một giọng nói trêu tức từ bên cạnh phát ra, một khuôn mặt trẻ tuổi xuất hiện trên đầu ta, chỉ là không nhìn rõ được khuôn mặt người đó, chỉ mơ hồ cảm thấy tóc hắn rất dài, hình như còn mặc giáo phục. “Chắc là vào nhầm phòng.”

Tiếng nói vừa dứt, ánh nền màu da cam trên đỉnh đầu tỏa sáng, tầm mắt của tôi cũng rõ lên không ít, sau đó mới phát hiện mình thật sự đi nhầm phòng. Bởi vì trên mặt bàn đều là rượu quý, bày trí xung quanh cũng khác với bao sương của tôi.

Càng khiến tôi giật mình chính là trong phòng ngoại trừ tôi còn có ba thanh niên, ngoài hai người đang dấm lên tôi và ở trước mặt thì còn một người đang nghịch di động ở ghế lô, trên mặt đều là vẻ mọi chuyện không liên quan đến mình.

“Chú vào nhầm phòng người khác thì cũng phải xin lỗi chứ?!” Chàng trai tóc dài đi tới trước mặt tôi cười tủm tỉm nói, khuôn mặt rất tinh xảo, có chút giống búp bê làm bằng sứ.

“Xin lỗi?!” Tôi cười lạnh, sau đó nhìn người vẫn luôn mỉm cười kia nói một cách thản nhiên : “Để tao đánh lại nó rồi tao sẽ xin lỗi.” Hai cái bạt tai lúc này đã tạo thành mối thù sâu đậm giữa tôi và cái tên chết tiệt kia. Nếu không phải hiện tại không còn sức để giãy, tôi nhất định đã đánh nhau với cậu ta. Dựa vào tính cách của tôi, có lẽ sẽ chỉ nhắm vào khuôn mặt có giá trị nhất của cậu ta.

“Chú không nể mặt mũi của tôi chút nào, tôi giận.” Búp bê sứ bĩu môi, bộ dáng nhìn thật đáng yêu, đáng tiếc hành vi tiếp theo của cậu ta lại khiến tôi tức giận.

Cậu ta cười cười cầm lấy chai rượu màu đen trên bàn đổ xuống đầu tôi, mùi rượu nồng nặc nhất thời tràn ngập khoang phòng.

“Khụ !! Khụ Khụ !!”

Tuy tôi nhanh chóng quay mặt đi nhưng vẫn bị không ít rượu chảy vào mũi, miệng, làm tôi bị sặc, ho liên tục. Quần áo trên người cũng bị rượu thấm ướt, gần như trở nên trong suốt, dính chặt vào người.

“Chú à, từ lúc mất ta nhìn thấy chú thì đã muốn cho chú nếm thử loại rượu này, quả nhiên rất hợp nha, bây giờ người chú thật sự rất thơm đó.” Búp bê sứ nói xong liền cúi đầu vào cổ tôi, giống như con chó nhỏ ngửi ngửi.

“ ... “ Tôi nhất thời dại ra.

Không biết có phải mấy tên thiếu gia nhà giàu đều biến thái như vậy không, nhưng tôi lại thấy không thích hợp. Lúc này nhìn lướt qua căn phòng, vì chai rượu kia rất đặc biệt, trước đây tôi lướt net có nhìn thấy, còn khá dễ ý nên vẫn nhớ, hình như tên là Louis Thirteenth Black Pearl*, trên thị trường có giá khoảng 30

vạn, vậy mà cậu ta có thể đổ lên người tôi như vậy? Sao không đổ thành tiền mặt ném tôi chứ? Tôi cam đoan không tức giận.

“Aa!” Đúng lúc này, trên cổ truyền đến xúc cảm ướt mềm.

Cậu ta liếm tôi. (Câu này cực kỳ ám muội nha =.,=)

“Cậu làm gì vậy?” Tôi tức giận, giấy dựa muốn thoát ra, tiếc rằng người áp chế quá lợi hại, ngay cả hai tay muốn phản kháng cũng bị cưỡng ép để hai bên.

Đối phương cũng không để ý tới chất vấn của tôi, đầu lưỡi ẩm nóng ướt át một đường liếm dọc từ cổ tới lỗ tai, vừa tê vừa ngứa, khí lực trong người nháy mắt như bị cậu ta hút mất.

“Chú thật miễn cảm, đang run sao?” Cậu ta vừa hỏi vừa phun khí vào lỗ tai, sau đó dùng đầu lưỡi liếm vào bên trong.

“Ách! Cút ngay A Đừng liếm nữa “ Nơi đó của tôi hết sức miễn cảm, vừa bị đụng vào toàn thân liền run rẩy.

“Nếu không liếm sạch thì chẳng phải thực lãng phí chai rượu này sao?” Giọng nói của búp bê sứ quanh quẩn bên tai tôi, đầu lưỡi thông thả mà ác ý liếm xuống ngực, cách một lớp áo cần cần.

“ “ Cái loại tư tưởng đổ rượu lên người kẻ khác rồi mới thấy lãng phí này đúng là chẳng có tí ăn khớp nào cả, tôi cũng bỏ ý định phân phải trái với cậu ta, chỉ dùng toàn lực giấy dựa, muốn đẩy cậu trai dị thường trầm mặc vẫn đề trên người tôi ra.

Cậu trai tên Tương liếc tôi một cái, đầu gối dùng thêm lực, đè chặt tới mức ngay cả hít thở cũng khó khăn.

“Rất khó chịu sao?” Âm thanh thanh nhã mang theo khiếu nại, “Cầu xin tôi đi.”

Hả?

Tôi bị loại ngữ khí thản nhiên này chọc giận, đầu óc cũng vì vậy mà tỉnh táo lại. Một bàn tay giấy thoát khỏi sự kiềm chế liền chụp lấy cái gạt tàn cạnh đó ném cậu ta.

“Cạch!”

Chung quanh đều trở nên yên tĩnh.

Búp bê sứ cũng ngẩng ngốc nhìn chúng tôi.

Cậu trai mặt than tên Tương vẫn như trước dùng đầu gối đè chặt thắt lưng của tôi, máu liên tục chảy xuống từ thái dương, đến mức khuôn mặt tuần tú cổ điển của cậu ta nhìn có chút thê thảm. Nhất là hai tròng mắt tối tăm như đáy biển sâu, giây phút này như hắc vô thường từ địa ngục gắt gao nhìn tôi, sát khí tỏa ra tứ phía.

“ “ Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng lúc này tôi thực sự cảm thấy sợ hãi. Một tôi khi này còn sợ ném trúng sẽ xảy ra chuyện lớn, cố ý ném trật một chút, nghĩ cậu ta nhất định theo phản xạ mà lùi lại để tôi có cơ hội chạy trốn ...

Ai ngờ cậu ta không hề nhúc nhích.

Ngay sau đó, cậu ta đột nhiên bạo phát

Chỉ thấy cậu ta đẩy mạnh búp bê sứ ra, lời người còn chưa kịp phản ứng là tôi từ sô pha ném lên tường.

Trong ánh mắt kinh hãi của tôi, quần áo ướt đầm trên người bị xé rách một cách thô bạo, điều hòa thổi vào ***g ngực trần trụi khiến cơ thể run rẩy.

“A!!” Đau đớn bén nhọn từ cổ phát ra, cơ thể trẻ trung nóng hổi của cậu ta ép chặt cơ thể tôi vào tường, vùi đầu găm cần.

“Mày con mẹ nó điên rồi!?” Tôi đau tới mức hai mắt phỉếm hồng, dùng sức muốn đẩy cậu ta ra, đối phương lại dùng mảnh vải rách trói chặt hai tay khiến tôi không thể cự quạy.

Mùi máu tươi lan nhanh trong không khí, tôi cảm thấy làn da của mình nhất định đã bị hàm răng sắc nhọn của cậu ta cắn nát. Sau đó, cậu ta dường như còn sợ chưa đủ, dùng đùi đẩy hai chân tôi mở ra, một tay sờ loạn phần eo không còn gì che đậy của tôi.

“Tương, sao mày lại tranh với tao.” Giọng nói của búp bê sứ có vẻ bất mãn, còn tôi thì giống như một món đồ chơi bị hai đứa trẻ con tranh cướp, bị kéo một cách thô bạo ra khỏi ***g ngực của mặt than, ngã vào lòng búp bê sứ.

Tôi kinh hãi trợn trừng mắt, vẫn như trước không thể phản ứng, cho tới khi chàng trai đang ôm tôi giờ tay sờ loạn trước ngực, tôi mới nhanh chóng mở miệng : “Đủ rồi! Tôi xin lỗi! Tôi xin lỗi là được chứ gì!”

Tôi cảm giác sẽ có chuyện xấu xảy ra với mình. Mà tôi thì không muốn chết ở đây.

“Chú chú, da của chú sờ vào thật co dãn nha, là cố ý dụ dỗ tôi sao?” Búp bê sứ từ phía sau giống như không có nghe thấy, vừa liếm vừa túm chặt lấy đoạn vải trói tay, tay còn lại thì ra sức xoa bóp trước ngực tôi.

Tương mặt than đứng bên cạnh híp mắt xem một hồi, liếm liếm môi như quỷ hút máu, bất ngờ tiến lại gần tôi.

“Từ từ, đủ rồi, đừng như vậy Á a a, đau quá “ Hai chân của tôi bị giang ra, nâng vòng qua thắt lưng của cậu ta, vòng eo bị mồ hôi lẫn rượu làm cho ướt đầm cũng bị cậu ta nắm chặt. Nhưng lần này cậu ta không cắn cổ tôi, mà dùng sức cắn hai đầu nhũ trước ngực, vừa liếm vừa mút.

Loại hoàn cảnh trước sau đều bị *** loạn này khiến sắc mặt tôi lúc trắng lúc đỏ, tức giận đến toàn thân run rẩy. Hơn nữa nhìn thấy bàn tay của búp bê sứ vói vào trong quần lót của mình, tôi quả thực không thể tin chuyện như vậy có thể xảy ra với mình.

“Vô liêm sỉ, chúng mày muốn cưỡng bức tao sao?” Nhìn thấy mặt than dùng đầu lưỡi vừa liếm vừa cắn, tôi liền dùng sức đẩy ra, hốt hốt quát : “Chúng mày tưởng tao không dám báo công an sao?”

Nếu chuyện này còn tiến thêm một bước, tôi tuyệt đối không chấp nhận nổi, tôi tình nguyện mất mặt tới sờ cảnh sát báo án cũng không muốn bị hai thằng công tử này cưỡng bức.

Huống chi bọn họ còn để ý tới danh tiếng hơn tôi, tuyệt đối sẽ không dám làm lớn chuyện.

“Vậy à?” Ở phía sau, chàng trai vẫn một mực nghịch di động a một tiếng mới chậm rãi giương mắt nói : “Cảnh sát trưởng thành phố Dạ Triều Thỉnh Thỉnh Trường nguyên ý phục vụ, xin hỏi ngài muốn báo án gì?” Nói xong, cậu ta còn giơ thẻ cảnh sát ra cho tôi xem.

“ “

“Mới được bổ nhiệm, xin được giúp đỡ.”

“ “

“Đây là danh thiếp của tôi, có rảnh cùng đi uống trà.”

“ “ Tôi nhìn cậu ta đem danh thiếp nhét vào quần, khóe miệng hơi run rẩy.

Loại tình huống đã chính xác thông báo cho tôi biết, báo nguy không thành.

Chỉ thấy chàng trai lộ ra vẻ biếng nhác kia tao nhã ngồi xuống ghế, lại bắt đầu nghịch điện thoại, hai người áp chế tôi vừa muốn tiếp tục, vị cảnh sát trưởng Thỉnh Thỉnh Trường lưỡi biếng nhác kia đột nhiên chậm rãi buông một câu : “Kỳ thật, tao cảm thấy bọn mày nên dừng tay.”

Tôi sửng sốt, có chút không tin vào lỗ tai.

Trong phòng này vậy mà có người bình thường.

“Ồ trong này, mấy kẻ lai lịch không rõ ràng như vậy thường rất bản, tốt nhất không nên đụng.”

“ “ Nếu là bình thường tôi nhất định sẽ nổi giận, nhưng vào giờ phút này bản thân chỉ hận cậu ta không nói mình bị nhiễm HIV.

“Ha ha “ Búp bê sứ cười cười, lại vùi đầu vào cổ tôi hít một hơi mới mỉm cười nói : “Mèo đen, chú là đồng nam đó, tao có thể cảm nhận được.”

(đồng nam : tương tự trình nữ, đàn ông chưa từng abc xyz =)))

“ “

Vô cùng nhục nhã!

Trắng trợn công kích nhân phẩm người khác!

Không có lời nói nào tổn thương người khác bằng việc nói kẻ đó ba mươi tuổi rồi mà vẫn còn là xử nam!

“Thúi lắm, chú đây làm tình với đàn ông còn nhiều hơn số muối chúng mày đã ném kia!” Loại chuyện không có chứng cứ này tôi tuyệt đối không thừa nhận.

Nếu không phải có khắc tinh là Sùng Nghiệp, chẳng lẽ tôi sẽ thanh tâm quả dục, không có ham muốn, tâm trong sáng như thái giám sao?

“Làm tình với đàn ông so với số muối chúng tôi ném qua còn nhiều hơn?!!!” Mặt than ánh mắt nheo lại đầy nguy hiểm.

“ “ Tôi còn chưa trả lời, đèn xung quanh đột nhiên tắt phụt, trong phòng tối đen như mực, xòe tay ra không thấy ngón, mà ngọn nến trên mặt bàn lúc này cũng đã bị thổi tắt.

Ngay sau đó, ý thức được cơ hội đến rồi, tôi nhanh chóng giãy dụa, thoát khỏi vòng kìm kẹp của hai người, nhảy qua bàn rượu, trong bóng tối đoán chuẩn xác hướng cửa, tông cửa xông ra ngoài.

Trước đó tôi vẫn một mực nghĩ cách chạy trốn nên trong đầu đã nhớ rõ đường đi.

Ngoài hành lang cũng tối đen như mực, theo tôi đoán là do đứt cầu dao, vừa định đi sang phải, chân đột nhiên nhói đau, rõ ràng là bị người phía sau tập kích. Tôi không để ý là ai, sờ tường phán đoán, gạt ngã người kia rồi chạy về phía bên trái.

Chung quanh vẫn tối đen như trước, còn chưa chạy được xa, đèn trên đầu đã bật sáng, là máy phát điện dự trữ của quán bar.

Chân bị đau nên tôi không thể chạy nhanh được, liền trốn vào trong phòng để đồ. Cửa phòng để đồ trùng hoa văn với vách tường, nếu không nhìn kỹ căn bản sẽ không phát hiện, lúc này tôi thấy phục vụ mở ra mới phát hiện chỗ này.

Thành Thịch!

Thành Thịch! Thành Thịch!!

Tiếng tim đập nhanh lớn đến mức chính mình cũng nghe được.

Liên tục hít sâu vài hơi, tôi mới bình tĩnh lại một chút, mặt không biểu tình lấy di động trong túi quần, lại phát hiện ngón tay vẫn còn run rẩy.

Không chút do dự, tôi gọi vào số của Sùng Nghiệp.

“Chú?”

Sùng Nghiệp rất nhanh tiếp điện thoại, nhưng âm thanh truyền tới lại không rõ, tôi đoán là do di động bị ướt.

“Lại đây đón chú, ngay lập tức, chú ở phòng để đồ lầu 3 U Dạ Đô.”

“Cái gì? Chú ở đâu? Cháu nghe không rõ.” Âm thanh trong di động hơi rè, có lẽ vì vậy mà cậu ấy không nghe rõ.

Tôi cố gắng nói rõ địa chỉ, ngữ khí càng lúc càng mất kiên nhẫn, bởi vì tôi nghe thấy tiếng ồn ào sung sướng ở yến hội bên kia.

Đối lập quá mức rõ ràng.

“Chú có thể nói lại lần nữa không, cái gì phòng để đồ lầu 3 cơ? Tiếng rè rất lớn.”

Qua điện thoại, tôi nghe thấy có người đang khẩn trương gọi cậu ấy : “Sùng Nghiệp, bạn gái cậu hình như không khỏe, cậu mau lại đây đi!”

“Đừng đi! Nàng đang giả vờ đó!” Tôi gần như lập tức hô lên.

“Chú à, có thể cô ấy thật sự không khỏe, cháu phải qua đó xem sao, tối nay cháu sẽ lại cho chú nhé?”

“Cháu tin chú đi! Cô ta chỉ giả vờ thôi!”

“Sùng Nghiệp, cậu còn không mau lại đây! Cô ấy xỉu rồi!” Đầu bên kia có tiếng người hét lên.

“Chú, tối nay cháu sẽ gọi lại cho chú.”

“Đừng đi!! Mau tới đón chú, Sùng Nghiệp!!”

“Rè rè “

.....

.....

“Vì sao lại không tin chú “ Trong bóng tối, tôi ngây ngốc nhìn di động đã tắt, thanh âm khàn khàn mà khô khốc : “Hóa ra, ta thực sự nhỏ bé không đáng kể như vậy sao ... “

Cảm giác mệt mỏi ập tới khiến đôi chân đau nhức không thể tiếp tục chống đỡ cơ thể, vì vậy tôi chỉ có thể vô lực dựa vào tường, ngây ngô cười khe khẽ.

Tôi cũng không bắt ngờ.

Lúc mới gọi điện, tôi đã biết di động sắp hỏng. Gần hết pin còn bị ướt như vậy, có khi còn không gọi được một cú.

Tôi rõ ràng có thể gọi cho người khác xin giúp đỡ, còn có rất nhiều bạn bè khác.

Nhưng người đầu tiên tôi nghĩ đến, lại vì người khác mà từ chối.

A

Đây là trừng phạt cho vọng tưởng của tôi sao?

Vọng tưởng không thể nói ra với đứa nhỏ do chính mình nuôi lớn.

Trong khoảng khắc, những hình ảnh cùng Sùng Nghiệp ở chung lướt nhanh qua đầu, dần dần trở nên vụn vụn.

“Rầm!”

Cánh cửa vốn đóng chặt bị đẩy mạnh ra, ba chàng trai trẻ tuổi trong căn phòng kia dùng sắc mặt lạnh như băng nhìn tôi, hai mắt tối lạnh lóe lên biến hóa kỳ lạ.

~†~

3. Chương 3

Một đêm kia đối với người đàn ông đó mà nói.

Là tàn khốc dài dằng dặc, tựa như địa ngục không có kết thúc, tràn ngập nỗi tuyệt vọng không lối thoát. Hắn bị cưỡng ép tới một phòng khách sạn trang trí hoa lệ, quần áo trên người đã sớm bị xé rách, trói buộc hai cánh tay của hắn.

Hai mắt bị mảnh vải đen che khuất, ngay cả quần dài bị người khác cởi ra lúc nào cũng không biết, đôi chân thon dài rần rỏ bị người phía sau giang rộng, không thể kháng cự chịu đựng sự đùa nghịch của người thứ ba.

Hắn cúi đầu, tiếng thở dốc từ đôi môi nhợt nhạt thoát ra, không cam lòng mà vô lực.

Hắn bị ép uống rất nhiều rượu, đầu gục xuống, toàn thân trở nên suy yếu lại miễn cưỡng, mỗi một dây thần kinh đều cảm nhận được đầu lưỡi người kia đang liếm vào chỗ tư mật của mình, vừa ướt vừa ngứa, thỉnh thoảng còn có hơi thở ấm nóng xen vào.

Sống đến từng tuổi này, hắn căn bản chưa từng bị tiếp xúc thân mật như vậy, mọi chuyện đang diễn ra đã hoàn toàn vượt xa phạm vi thừa nhận của hắn.

Nhưng ngay cả sức để mắng chửi người kia hắn cũng không có.

“.....” Người ôm sau lưng hắn giống như đang nói gì đó nhưng hắn nghe không rõ, chỉ cảm giác được hai tay đối phương không ngừng xoa bóp trước ngực hắn, đùa nghịch đầu nhũ của hắn, thỉnh thoảng một tay lại di chuyển vào giữa hai đùi sờ loạn.

“Ồ..... Không.....” Đầu lưỡi không ngừng dao động dưới hạ thân hắn đột nhiên liếm nhẹ lên huyết khẩu, kích thích quá lớn khiến hắn xấu hổ giấy dứa.

Bị một chàng trai xa lạ làm như vậy.....

Nhưng người đàn ông không biết, thanh âm suy yếu của hắn giờ phút này chỉ khiến lửa dục của hai chàng trai tăng cao, nhất là thân thể không ngừng run rẩy của hắn, không chỉ là vuốt ve, bọn họ còn có xúc động muốn gặm cắn thân thể tuyệt vời này.

Đầu lưỡi ướt át thử chạm nhẹ vài cái, sáu đó mới mạnh mẽ đâm thẳng vào dò xét.

Người đàn ông cúi đầu thở hổn hển, càng run rẩy, nhưng đôi môi của hắn rất nhanh đã bị chàng trai phía sau chiếm lấy, đầu lưỡi cuồng loạn càn quét khắp khoang miệng hắn.

Dòng nước bọt từ khe miệng người đàn ông chảy xuống, mà thứ mềm ướt đang liếp mót hạ thể dưới thân hắn trực tiếp đâm sâu vào bên trong, dùng lực đâm thật sâu.

“Ồ, đi ra ngoài..... A.....” Người đàn ông chán ghét lắc lắc đầu, ngoại trừ âm thanh hô hấp, hắn chỉ nghe thấy tiếng ma sát ướt át từ phía dưới.

Bị liếm một trận, đến khi hắn gần như không chịu nổi, đầu lưỡi kia cuối cùng cũng chui ra khỏi cơ thể hắn.

Nhưng sau đó người đàn ông phát hiện hai chân của mình càng bị giang rộng, nguồn nhiệt lần thứ hai tới gần nơi tư mật của hắn.

Nhưng có chút khác biệt.

So với đầu lưỡi thì cứng hơn nhiều, cũng nóng hơn nhiều.

Hắn chỉ cảm thấy eo mình bị người khác nắm chặt, sau đó vật nóng như lửa đốt của huyết hung hăng đâm vào sâu bên trong.

“A a a a.....”

Cảm giác đau đớn từ phía dưới phát ra khiến hạ thể bị đùa bỡn tới hưng phấn của hắn lập tức héo rũ xuống, vật nóng bỏng trong cơ thể hắn dừng một chút, rồi mới cọ xát vào tròng vách đã bị đùa nghịch tới nóng ẩm.

Mới bắt đầu còn có chút tự chủ khi di chuyển, đâm vào rút ra nhịp nhàng, khắc chế không để người đàn ông bị thương, chỉ là hơi gấp gáp xao động vuốt ve thân thể hắn.

Nhưng nghe đến tiếng rên rỉ ghen ngào như sắp hỏng mắt của hắn, cái gọi là tự chủ lập tức tan rã, bắt đầu hung hăng va chạm thân thể phía dưới.

Muốn nghe thấy tiếng khóc nức nở của người đàn ông, muốn nhìn thấy dáng vẻ bị khi dễ của hắn.

Thứ vừa thô vừa nóng đậm vào khiến nam nhân không thể khống chế lắc lư trên mặt đất, tóc đen tán loạn trước trán, không ngừng chảy xuống nhưng giọt mồ hôi trong suốt.

Dường như cảm thấy chính mình quá yếu đuối, người đàn ông gắt gao cắn chặt răng, dù thế nào cũng không chịu mở miệng rên rỉ, nhưng tư thái trầm mặc mà ẩn nhẫn của hắn không thể nghi ngờ đã tạo nên một loại hấp dẫn khác. Nhất là khi người đàn ông nghiêng đầu, chỉ thấy một bên sườn mặt, vô thanh vô tức lộ ra vẻ thành thực cùng dục tình của đàn ông trưởng thành.

Dây vải bị mắt rất nhanh bị kéo xuống, nhưng hắn vẫn như trước không muốn mở mắt, lông mày gắt gao nhíu lại.

Hơi chút lộ ra vẻ bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng.

Còn có thương tâm.

Xâm phạm giường co hồi lâu. Chàng trai tên Tương mới chậm rãi rời khỏi cơ thể hắn. Huyết khẩu màu hồng trào ra dịch nhầy trắng đục. Người đàn ông lạnh lùng nhìn thoáng qua, lông mi cũng ướm dầm.

Lại trải qua dài tương tự, cũng là không biết tiết chế tương tự.

Người đàn ông bị hai chàng trai trẻ tuổi lặp lại việc xâm phạm, đùa bỡn thành một mảnh hỗn độn.

Hắn cau mày, đã không thể phân biệt rõ đây là sự thật hay ảo.

Hai gương mặt trẻ tuổi yêu dị không khác gì ác ma dưới địa ngục.

Ý thức lại một lần cất quang.

Chờ đến khi người đàn ông mệt mỏi tỉnh lại, trời đã sáng hẳn. Mà hai chàng trai trẻ tuổi chơi hắn một đêm vẫn đang ngủ say bên người hắn, tay chân khoắc lên eo cùng đùi hắn mười phần độc chiếm dục.

Hắn cẩn thận xuống giường, sau đó có chút khó khăn mặc quần, khóc thêm áo khoác đi ra cửa.

Người đàn ông đang định đẩy thì cửa đã tự động mở ra, hắn không tránh kịp nên ngã nhào xuống, bị người trước mặt thuận thế ôm eo.

“Ông muốn đi đâu?”

Người tới mặc một bộ quân phục, dễ nhận ra chính là vị cảnh sát trưởng Thính Thính Trường hôm qua. Nhưng khác biệt so với những cảnh sát khác, cảnh phục màu đen mặc trên thân hình hoàn mỹ càng khiến chàng trai có vẻ anh tuấn cùng chính nghĩa, nhất là ánh mắt gian tà của cậu ta còn lộ ra một loại hơi thở cấm dục khôu gợi.

Nhưng người đàn ông không có tâm trạng để thưởng thức, chàng trai này cũng khiến hắn có cảm giác bất an : “Về nhà.”

Thanh âm của người đàn ông khàn khàn mà trầm thấp, có một vẻ lười biếng sau khi làm tình.

Nói xong, hắn lạnh lùng muốn đẩy cánh tay đang ôm eo mình ra.

Cảnh trưởng trẻ tuổi cúi đầu đánh giá hắn, mái tóc người đàn ông ướm dầm mồ hôi, hỗn độn rơi trước trán, đôi môi nhợt nhạt hơi hé ra, phía trên khóe miệng mơ hồ còn nhìn thấy chất lỏng trắng ngà, không khó để tưởng tượng ra ngày hôm qua người đàn ông đã gặp phải chuyện gì.

“Buông ta!” Nhìn đối phương vẫn gắt gao ôm chặt lấy hắn, giọng nói của người đàn ông lại lạnh thêm.

Nhưng ngay lập tức, giọng nói của hắn lại lộ ra vẻ khiếp sợ : “Mày muốn làm gì?”

Thân thể hắn bị cảnh trưởng trẻ tuổi kia ôm lấy, trực tiếp ném vào sofa trong phòng khách.

“Đừng đụng vào tôi” Nhìn thấy cảnh trưởng trẻ tuổi đè lên người mình, thanh âm người đàn ông lại trở nên khàn khàn, run rẩy, có chút đáng thương.

“Thực ra, tôi không thích đàn ông.” Cảnh trưởng trẻ tuổi miễn cưỡng cười nói, sau đó lại cúi đầu, *** tà liếm liếm người đàn ông : “Nhưng ai bảo ông dụ dỗ tôi.”

Vì vậy, số người xâm phạm lập tức biến thành ba.

* * *

Ngã tư đường nơi khu chung cư nhỏ vừa được mưa làm dịu, không khí tươi mát tràn ngập con đường, lẫn cả mùi thơm của bùn đất sau mưa.

Người bảo vệ bắt lấy một con giun dưới lớp bùn cho cháu nghịch, lại phát hiện hình dáng mệt mỏi của một người đi vào khu chung cư.

Áo trắng quần trắng, sắc mặt cũng trắng bệch, tái nhợt.

Bảo vệ ngăn người, nhất thời đứng lên chào hỏi : “Bạch tiên sinh, đã về rồi sao? Mấy hôm nay không thấy ngài đâu, Sùng Nghiệp đã chạy đi rất nhiều nơi tìm ngài nhưng cũng không thấy Bạch tiên sinh?”

Đáng tiếc người đàn ông lại giống như không nghe thấy lời ông nói, không nhanh không chậm chết lặng đi về phía căn hộ của mình ở trên tầng trệt.

Cuối cùng cũng về đến nhà, người đàn ông khó khăn rút chìa khóa, đầu ngón tay run nhè nhẹ mở cửa, sau đó biểu tình chết lặng đóng cửa khóa trái.

Cuối cùng cũng trốn thoát khỏi tay ba chàng trai kia.

May mắn lúc tới quán bar hắn không mang theo giấy tờ gì, không sợ bị họ tìm được.

Người đàn ông dựa vào cửa trong chốc lát, ngốc lạng một hồi, sau đó mới không chớp mắt bước vào phòng tắm.

Theo từng mảnh quần áo rơi xuống, cơ thể trắng nõn lại rắn chắc của hắn dần dần lộ rõ.

Khác với vẻ trơn bóng trước đây, giờ phút này cơ thể người đàn ông mang một vẻ dột buồn bã, trên da có rất nhiều vết rằn cứt hằn nông sâu khác nhau. Theo từng cử động của hắn, bên trong cặp đùi thon dài lộ ra càng nhiều dấu cắn, hắn nhiên mấy ngày nay hắn đã trải qua rất nhiều khó khăn.

Cho chút dầu gội lên đầu vò, người đàn ông mệt mỏi hạ mắt, trên mặt không có biểu tình dư thừa, hai tay chống lên tường, đầu rũ xuống, để nước ấm chảy từ đỉnh đầu gột rửa chính mình.

Không biết qua bao lâu, tới khi đầu ngón tay người đàn ông đã có chút trắng bệch, hắn mới lấy bông tắm chà xát tẩy rửa thân thể.

Hắn cọ rất cẩn thận, hơn nữa còn có tính ưa sạch sẽ, làn da của người đàn ông rất nhanh đã bị cọ hồng. Nhưng hắn vẫn không có cảm giác, vẫn như trước ra sức kì cọ, bọt tắm màu trắng không ngừng từ trên cơ thể hắn chảy xuống, lại không thể mang đi một vết hồng trên người hắn.

Cọ cọ một hồi, người đàn ông nghĩ gì đó, cười khổ ném bông tắm, sau đó mới mệt mỏi dựa vào tường trượt xuống.

Tẩy sạch thì có ích lợi gì, không phải vẫn bị bắn rồi sao.

Chuyện xảy ra trong mấy ngày nay đã làm hắn tỉnh táo lại, thật sự tanh tỉnh.

Hắn và Sùng Nghiệp vốn không cùng một thế giới, sau khi xảy ra chuyện này, khoảng cách giữa hai người càng xa tới không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ cần nhìn thấy hình ảnh của mình, hắn lại cảm thấy toàn thân dơ bẩn không chỗ nào che giấu.

Sao dám nói tới chuyện đổi mặt.

Huống chi, cậu ấy cũng đã có nửa kia, sự tồn tại của mình có quan trọng hay không?

Ha, cũng không phải chỉ có mình có thể cho cậu ấy.

Giống như đứa nhỏ dù đánh cha mẹ như thế nào, lớn lên vẫn muốn tìm lấy cuộc sống của riêng mình, cười vợ gả chồng.

Cô gái kia tuy có chút tùy hứng, nhưng hẳn biết cô ta thật lòng yêu Sùng Nghiệp, vì vậy mới cố kỵ với tình cảm của hắn, muốn loại bỏ sự tồn tại của hắn, mới uy hiếp hắn.

Ha hả, rốt cục cũng tới lúc phải buông tay rồi.

Thực con mẹ nó đau a

Người đàn ông yên lặng cười một mình, năm ngón tay thống khổ bóp chặt trái tim.

Nước ẩm chảy trên người, hẳn lại cảm thấy càng lúc càng lạnh, rốt cuộc không xua đuổi được sự giá lạnh xâm nhập vào lòng hắn.

* * *

Người đàn ông nhanh chóng thu thập hành lý. Hắn cũng không có nhiều đồ, ngoại trừ giấy tờ tùy thân, một cái notebook, vài bộ quần áo, cũng chỉ có vài thứ công cụ vẽ tranh hay dùng.

Căn hộ này hẳn tính để lại cho Sùng Nghiệp.

Hắn biết quan hệ của Sùng Nghiệp với mẹ không được tốt, nên Sùng Nghiệp cũng đã sớm nghĩ tới việc chuyển ra ngoài ở, thậm chí vào trọ trong trường học.

Còn nhớ lúc trước hẳn bảo Sùng Nghiệp cùng ở đây với mình nhưng cậu ấy lại từ chối, nói là không muốn làm phiền hắn.

Bây giờ nhớ lại, hẳn là muốn giữ khoảng cách với hắn đi.

Tuy đã tận lực khắc chế nhưng cũng có lúc không nhịn được nhìn đối phương tới mười phút, có lẽ đã khiến cậu ấy ghê tởm ...

Một chàng trai bình thường sao có thể nguyện ý bị một ông chú nhìn *** đặng như vậy chứ.

Nhưng sau này hẳn sẽ không về đây nữa, có lẽ Sùng Nghiệp sẽ đồng ý ở lại.

Nhưng vạn nhất cậu ấy mang bạn gái về đây thì sao?

Quên đi

Những chuyện đó hẳn không có tư cách quản.

Đến khi người đàn ông kéo hành lý ra ngoài phòng khách mới chú ý tới trên bàn đặt rất nhiều món ăn chế biến công phu. Lại gần xem, có vẻ là mới được làm sáng nay, chắc là Sùng Nghiệp sáng sớm đến đây nấu cho hắn, làm xong bữa sáng mới đi học.

Bên cạnh còn có một quả táo chặn một mẫu giấy nhắn, trên đó viết vài câu :

“Chú à, chú đi đâu vậy?”

Đã sáu ngày rồi, cháu rất lo lắng cho chú.

Nếu chú nhìn thấy tờ giấy này thì hãy liên lạc với cháu.

Sùng Nghiệp”

Người đàn ông sửng sốt một hồi, trong lúc vô ý nhìn thấy bên cạnh bàn ăn còn có mấy tờ giấy nhắn giống như vậy, từ ngày hắn bị nhốt đến nay, mỗi ngày một tờ.

Đứa nhỏ này, mỗi ngày đều đến tìm hắn sao?

Còn cẩn thận chuẩn bị thức ăn cho hắn.

Ha hả, chính là sự dịu dàng này mới khiến hắn không bỏ xuống được.

Nhưng, dừng ở đây thôi.

Hắn muốn không phải những thứ này.

Người đàn ông không nói gì vo tròn tờ giấy, sau đó lại do dự cầm bút viết một tờ khác :

“Tiểu Nghiệp,

Chú đi đây

Có thể sẽ không trở về nữa, trong tài khoản có tiền, mật mã là sinh nhật của cháu.

Căn hộ này chú để lại cho cháu ở, cháu cũng có thể cho thuê.

Bảo trọng.

Bạch Thiên Ngôn.”

~†~

4. Chương 4

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã qua năm năm.

Sùng Nghiệp đã là một chàng trai trưởng thành, vẫn như cũ thường lui tới căn hộ chung cư của Bạch Thiên Ngôn, đi vào căn phòng ở tầng trệt của hẻm.

Vẫn giống như trong quá khứ, cậu đi vào phòng, việc đầu tiên làm chính là mở cửa sổ thông gió, sau đó cẩn thận quét dọn cả căn hộ. Nhất là những vật dụng nhỏ đặt trong phòng Bạch Thiên Ngôn, cậu đều cẩn thận lau chùi rồi mới đặt lại vị trí cũ.

Cho tới khi căn phòng duy trì trạng thái giống như khi người đàn ông đó chưa rời khỏi đây, cậu mới có thể yên lặng đóng cửa rồi đi, một khắc cũng không thể ngồi lại.

Nhưng cũng không hẳn là rời khỏi, mà giống như mỗi ngày, cô đơn ngồi ở cửa, yên lặng chờ đợi.

Mà loại tình trạng này cũng duy trì suốt năm năm.

Trong đầu lại nhớ tới tình cảnh ngày hôm đó, lần cuối cùng chú gọi điện thoại cho mình, dựa vào cửa, hai mắt Sùng Nghiệp tối sầm lại.

Lúc ấy, sau khi đưa bạn gái tới bệnh viện, cậu liền gọi lại cho chú, nhưng bên kia đã tắt máy, sau đó dù cậu gọi như thế nào cũng không thể gọi được.

Chú gọi mình đến đón cũng không phải lần đầu tiên, trước đây chú đi ra ngoài làm việc cũng thường gọi cậu đưa về nhà. Tuy việc chú có xe lại không đi mà toàn bảo cậu tới đón khiến cậu cảm thấy kỳ quái, nhưng chỉ cần chú cần, cậu đều vui lòng làm theo. Lần đó ngữ khí của chú rất gấp gáp, nhưng cậu lại không phát hiện có điểm dị thường ...

Cho đến sáng hôm sau chú cũng không về nhà, cậu mới cảm thấy tính nghiêm trọng của sự việc.

Nhưng sau khi báo mất tích lại không có tin tức

Đến tận hôm nay, chú cũng chưa từng xuất hiện trở lại.

Nghĩ lại, Sùng Nghiệp khó chịu dựa vào tường, che mắt, khóe miệng gợi lên một mạt chua xót.

Hôm đó nhất định cậu đã làm sai chuyện gì đó, khiến cho chú thương tâm, nên người chú luôn yêu thương chăm sóc cho cậu mới không nói lời nào đã rời đi như vậy.

Thậm chí khi ra đi, cũng chỉ để lại một mảnh giấy

Chú đi đây

Bảo trọng

Không có địa chỉ, cũng không nhắc tới ngày về, chỉ đơn thuần nói muốn rời đi.

Sùng Nghiệp không hiểu rõ đầu đuôi sự việc, cậu chỉ biết, bản thân không có tư cách ở lại căn phòng này, nên sau khi quét dọn cậu lại ngồi ngoài cửa chờ, đến khi mệt mỏi mới trở lại phòng trọ mình mua ở cạnh để nghỉ ngơi.

Buồn cười nhất chính là, buổi tối đưa bạn gái vào bệnh viện hôm đó, lúc cậu đi lấy nước ấm thì vô ý nghe được mấy cô y tá nhỏ giọng bàn tán về bạn gái cậu.

“Cô ta đúng là đồ xấu xa, sức khỏe tốt mà ngày nào cũng giả vờ bệnh tật. Lần này còn trực tiếp giả vờ ngất xỉu luôn mới sợ chứ.”

“Giả bệnh để làm bạn trai lo lắng đó, tôi thấy cô ta chỉ hận không thể nằm luôn trong bệnh viện để bạn trai mỗi ngày phải đến chăm sóc.”

“Đúng vậy đúng vậy, chỉ biết dựa vào loại tiểu xảo này để trói chặt bạn trai, đúng là ghê tởm mà. Bác sĩ Lương cũng thật là, vậy mà lại đồng ý giúp cô ta lừa gạt người khác, bộ là cháu gái phó viện trưởng thì giỏi lắm sao?”

“Các cô không biết đâu, cô ta ở trước mặt bạn trai thì giả vờ giống như cô vợ nhỏ ngoan ngoãn, sau lưng thì không khác gì bà chằn lửa. Không có việc gì cũng có thể mắng người khác trút giận, mắng tôi toàn một đồng việc linh tinh, mà có phải tôi làm đâu cơ chứ!”

“Rất đáng ghét “

Sau đó, cậu chia tay cô.

Kỳ thật, cho dù không nghe thấy những câu nói đó, sau khi chú rời đi, cậu cũng không còn tâm tư để quan tâm bất luận kẻ nào.

Mỗi ngày đều nhìn thấy chú cũng không cảm thấy gì, thậm chí còn cảm thấy ý nghĩ không muốn rời xa chú của mình thật kỳ quái, còn cố tình giữ khoảng cách với chú.

Đợi tới khi chú thật sự rời đi, cậu mới biết người mình thật sự để ý là ai, không thể mất đi là ai.

Nhất là trong lúc vô ý vào phòng chú nhìn thấy ảnh chụp của mình, cậu mới biết được mình đã bỏ lỡ những chuyện đã không thể giữ lại được nữa.

Cậu muốn giải thích, muốn bù lại

Muốn cùng chú ở chung một chú

Nhưng lại không thấy người đâu nữa

Cậu vẫn đang đợi, không có kết thúc.

Tuy mỗi ngày như vậy đều khiến cậu mệt chết đi, không phải không nghĩ tới việc từ bỏ, nhưng trong lòng lại thủy chung cố chấp cho rằng, chú nhất định sẽ trở về

Nhất định sẽ

Đang lúc Sùng Nghiệp chìm vào đủ loại ký ức của cậu và chú thì tiếng một vật thể rơi xuống đất thu hút sự chú ý của cậu.

Theo bản năng quay đầu nhìn lại, toàn thân không thể khống chế kích động run run.

Nơi thang máy cuối hành lang, dáng vẻ thon gầy của một người đàn ông lẳng lẳng nhìn cậu, tóc so với lúc trước dài hơn một chút, khuôn mặt một chút cũng không thay đổi, lông mày dài mảnh, đôi mắt lạnh lùng hẹp dài, cùng với đôi môi màu nhạt có vẻ có chút bạc tình.

Không có hành lý mang theo, giống như chỉ về xem lại chỗ này, áo gió trắng như tuyết khiến hình bóng người đó có chút hẻo lánh.

“Chú!” Đầu óc Sùng Nghiệp còn chưa kịp xử lý tình huống trước mắt, cơ thể đã tự động tiến lên phía trước, ôm chặt lấy người đàn ông vào ngực.

Trong nháy mắt, hơi thở quen thuộc trong ký ức khiến vành mắt cậu đỏ lên.

“Sao cháu lại “Bạch Thiên Ngôn vẫn ngốc lẳng như cũ, hắn chỉ muốn lẳng lẽ về nhìn nơi này một chút mà thôi, lại không nghĩ tới việc nhìn thấy đứa nhỏ mình nuôi lớn năm đó ngồi ở cửa.

“Cháu vẫn luôn đợi chú, vẫn luôn chờ “ Sùng Nghiệp xưa nay luôn là người hướng nội, giờ phút này lại không thể khống chế được cảm xúc trong lòng, âm thanh nghẹn ngào, lộ ra một phần ủy khuất cùng quyến luyến không thể nói.

“ “

“Vì sao chú lại không về đây “

“ “

“Nếu Sùng Nghiệp làm sai cái gì, chú cứ đánh Sùng Nghiệp, vì cái gì lại biến mất như vậy?”

“ “

“Chú có biết cháu vẫn luôn lo lắng cho chú không, hầu như mỗi ngày đều mơ thấy chú gặp chuyện không may Cháu sắp phát điên rồi “

“ Sùng Nghiệp “

“Không bao giờ cho chú đi nữa, vĩnh viễn cũng không cho “

Nói xong, cũng không cố kỵ biểu tình kinh ngạc ngây ngốc của chú, giữ chặt sau gáy chú rồi hôn thật sâu, liên tục chiếm lấy đôi môi người kia.

“ Sùng Nghiệp?! Ô”

“Bạch Thiên Ngôn, cháu yêu chú!”

Tại một nơi khác, hai người đang chìm trong không khí ngọt ngào không hề biết, trên đường lớn, cách họ không xa, một chiếc Spyker Takeover* màu bạc đang lao nhanh tới chỗ của họ.

Ba người đang ngồi trên xe chính là nhóm người đã nhốt Bạch Thiên Ngôn năm đó : mặt than, búp bê sứ và vị cảnh trưởng bất lương.

Bọn họ vừa nhận được tin tức Bạch Thiên Ngôn xuất hiện ở đây.

Hôm nay, đêm nhất định không ngủ.

Cuộc sống của Bạch Thiên Ngôn, cũng không thể yên bình được nữa.

-END-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-ngu-ngon-thuong>